

[Aase Olesen]

dersøgelse, da det dog vil være den første af sin art, så vidt jeg har forstået, der siger noget om, hvorledes klagerne opfatter sig selv i systemet – hvordan de opfatter den behandling, deres sag har fået.

Den anden væsentlige grund til, at tidspunktet nok må siges at være noget uheldigt valgt, er situationen i socialforvaltningerne nu, hvor man netop er ved at indkøre en række nye love, og vi kan vel sige, at man nogle steder er ret så hudløse. Jeg tror, at dette her i hvert fald vil blive opfattet som et ønske om, at man nu vil begrænse klageadgangen netop på områder, som berøres af de nye lovændringer. Det er måske mere en politisk end en saglig bedømmelse, men jeg tror ikke, man skal overse den.

Det tredje, som også fru Birthe Nielsen har været inde på, er, at argumentet mod tidspunktet er ministerens ønske om, har jeg forstået, inden længe at ændre visse skønsregler til retsregler. Det vil jo i høj grad spille ind på disse områder, hvor vi diskuterer kontanthjælpen, og jeg kan ikke rigtig forstå, at vi nu uden at kende disse ting skal gribe afgørende ind på klageadgangsområdet.

For ikke at blive misforstået vil jeg gerne gentage, at vi ønsker at være med til at forbedre klagesystemet, og vi vil også meget gerne i udvalget være med til at undersøge, om det ikke er muligt at stramme systemet op allerede med de gældende regler. Vi vil gerne, som også den tidligere ordfører har nævnt, være med til at undersøge, om borgerne egentlig får tilstrækkelig information og tilstrækkelig begrundelse, ikke alene hos kommunerne, når de enten får afslag eller får tildelt en ydelse, men også, om ankeinstanserne giver tilstrækkelig begrundelse og fuld information om, hvad det er, der foregår. Hvis man blot får en meget kortfattet meddelelse om, at man ikke kan få den eller den ydelse, men at man i øvrigt kan klage, skal der jo ikke så megen fantasi til at forestille sig, at borgerne kan opfatte det sådan, at der er grund til at klage, og at de vil opnå noget med det, men vi ved jo godt, at det er de færreste, der egentlig har ret meget at hente i klagerne, fordi sagerne er oplagte i forvejen.

Endelig vil vi gerne have undersøgt under udvalgsarbejdet, om det ikke vil være muligt så at sige at vejlede amtsankesystemet tilbage til dets oprindelige mening med hensyn til

vurdering af skøn. Efter min mening har det ikke været hensigten, at amtsankenævn skulle omgøre skøn, men at de skulle vurdere legaliteten af skønnet og, hvis der foretages skøn, som ankenævnet ikke mener skulle være foretaget, så at påpege det over for kommunerne og over for borgerne og dermed også over for os lovgivere.

Endelig for det tredje mener jeg, at vi i socialudvalget må tage en ganske alvorlig undersøgelse og drøftelse af hele SM-systemet: disse meddelelser, som nu kommer i stakkevis ind til socialforvaltningerne, og som er ved at blive en slags underlovgivning, forstået på den måde, at man nu om dage afgør sociale sager – også klagesager – med henvisning til bestemte SM-numre i stedet for at tage udgangspunkt i loven, i det, som man herindefra har tænkt sig skulle være retsreglerne. Jeg tror, man kunne komme meget langt, også med det nuværende system i og for sig uden at ændre loven, hvis man prøvede at gå systemet efter ud fra de retningslinjer, jeg har nævnt her.

Vi går altså positivt ind i udvalgsarbejdet. Vi er enige med ministeren og mange af de tidligere ordførere i, at der er et stort behov for at stramme reglerne op.

Birgith Mogensen (CD):

Umiddelbart har disse to lovændringsforslag et positivt og rationelt sigte. CD har dog visse småbetænkeligheder, som dog ikke tilnærmelsesvis overskygger forslagernes store fordele, hvoraf kan nævnes en hurtigere ekspeditionstid samt en større ensartethed i nævnenes afgørelse. Vi er positivt indstillet, bl. a. fordi eventuelt ikke-tilsigtede virkninger kan revideres to år efter lovens stadfæstelse.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Spørgsmålet om ankeadgang og eventuelt forenkling af ankesystemet for brugerne af det sociale system må selvsagt tage sit udgangspunkt i, at brugerne sikres den størst mulige retssikkerhed.

Det er ikke mindst tilfældet, når man tager i betragtning, at den sociale lovgivning hovedsagelig bygger på et skønsprincip og i øvrigt er meget vanskeligt gennemskuelig for brugerne, og at den på mange områder er upræcis og dobbelttydig.